

Arrest

**nr. 177 228 van 31 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 23 oktober 2016 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2016 om 11.00 u. Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. DECORDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 23 oktober 2016 bij aankomst vanuit Turkije op de luchthaven van Zaventem geïnterpelleerd omdat hij niet in het bezit was van een geldige Belgische verblijfstitel die hem zou toelaten visumvrij te reizen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde) trof op 23 oktober 2016 een beslissing houdende weigering van toegang met terughouding (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op23 okt. 2016..... om ..16.10..... uur, aan de grensdoorlaatpostBRU NAT....., werd door ondergetekende, C.S..... 1 de heer / ~~mevrouw~~ : naam U. voornaam Y. geboren op [...] 1960 te D. geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Turkije wonende te [...] houder van het document paspoort nummer U[...] afgegeven te Ankara op : [...]2015 houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...] geldig van [...] tot [...] voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...] afkomstig uit I. A. met vliegtuig vluchtnr. TK1943, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) : ☐ (A) [...]

Reden van de beslissing:

☐ (B) [...]
☐ (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

☐ (D) [...]
☐ (E) [...]
☐ (F) [...]
☐ (G) [...]
☐ (H) [...]
☐ (I) [...]

Opmerkingen: ”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Het is niet betwist dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet.

Hoewel verzoeker stelt dat de datum van effectieve verwijdering nog niet werd meegedeeld, blijkt uit het faxbericht van de verwerende partij van 28 oktober 2016 dat de terugdrijving van verzoeker wordt voorzien op 3 november 2016 om 12u15 . Verzoeker kan bijgevolg worden bijgetreden waar hij stelt dat een gewone schorsing niet bij machte zou zijn om het nadeel, dat volgens hem onomkeerbaar is, te voorkomen.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 1° en 2° en 19 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker licht zijn eerste middel toe als volgt:

“1. Principes

L'article 3,1° et 2e de la loi du 15 décembre 1890 énonce que :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :*

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;»

L'article 19, §1er alinéas 1er et 6, de la loi du 15 décembre 1980 dispose que ;

« §1er, L'étranger; qui est porteur d'un titre de séjour ou d'établissement belge valable et quitte le pays dispose d'un droit de retour dans le Royaume pendant un an, (...)

L'autorisation de rentrer dans le Royaume ne peut lui être refusée que pour raisons d'ordre public ou de sécurité nationale> ou s'il ne respecte pas les conditions mises à son séjour, »

L'article 35, alinéas 1er et 2, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers stipule que :

« Le titre de séjour ou d'établissement, la carte bleue européenne, -le permis de séjour de résident de longue durée-UE ou tout autre document belge de séjour est retiré à l'étranger à qui une mesure d'éloignement du territoire est notifiée.

Le certificat d'inscription au registre des étrangers portant ou non la mention séjour temporaire, la carte d'identité d'étranger, la carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union perd sa validité dès que son titulaire réside plus de douze mois consécutifs hors du Royaume, à moins qu'il n'ait satisfait aux obligations prévues à l'article 39: »

L'article 39, §1CT, alinéa 1er de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers énonce que :

« §1er. Pour pouvoir bénéficier du droit de retour prévu à l'article 19, §1er alinéa 2 de la loi, l'étranger est tenu :

d'être en possession, au moment de son retour; d'un titre de séjour ou d'établissement en cours de validité ;

de se présenter, dans les quinze jours de son retour, à l'administration communale du lieu de sa résidence s'il s'est absenté durant plus de trois mois (...)

§7. L'étranger qui est radié d'office par l'administration communale ou dont le titre de séjour est périmé depuis plus de trois mois, est présumé, sauf preuve de contraire, avoir quitté le pays. » [...]

La décision attaquée se base sur l'article 3, 1° et 2° de la loi du 15 décembre 1980 et est motivée sur le fait que le requérant n'est pas en possession d'un visa valable.

Or, le requérant s'est présenté aux autorités aéroportuaires belges, à son retour de Turquie en date du 23 octobre 201, muni de sa carte F+, carte de séjour permanent de membre de la famille d'un citoyen de l'Union.

La carte F+ du requérant est un des documents reconnus délivrés par les autorités belges et autorisant son titulaire à entrer sur le territoire belge.

Pour qu'une décision soit adéquatement motivée, elle doit être basée sur les éléments pertinents de la cause et ne pas contenir de contradictions. En outre, une motivation adéquate est une motivation qui permet au destinataire de l'acte de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse « apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en justice »*,

Or, la décision attaquée ne fait aucune mention de la carte F+ du requérant, ni du fait que les autorités aéroportuaires ont saisi cette carte F+, ainsi que la carte d'identité turque du requérant et ses billets d'avion aller-retour.

La motivation de la décision attaquée n'est donc pas adéquate en ce qu'elle ne se base pas sur tous les éléments pertinents de la cause, et ne permet nullement au requérant de comprendre pourquoi il a été fait application de l'article 3, 1° et 2° de la loi du 15 décembre 1980 dans son dossier.

La décision attaquée viole donc l'article 3, 1° et 2° de la loi du 15 décembre 1980 lié aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Partant» il y a lieu de suspendre d'extrême urgence la décision attaquée. »

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze melding maakt van o.m. zijn F+ kaart, noch van het feit dat de grenspolitie deze in beslag heeft genomen. Bijgevolg acht verzoeker de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd daar deze hem niet toestaat te begrijpen waarom er toepassing werd gemaakt van artikel 3, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet in zijn dossier.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing enkel stelt:

"[...]

□ (C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

De Raad merkt op dat verzoeker in beginsel op grond van artikel 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in het bezit dient te zijn van een geldig paspoort met een visum, doch dat hij eventueel visumvrij kan inreizen indien hij, naast zijn geldig paspoort, over een geldige verblijfstitel beschikt voor een verblijf van meer dan drie maanden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich bij de grenspolitie heeft aangemeld met een paspoort geldig tot juni 2017 en met een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F+kaart) geldig tot 18 juli 2018.

Het is enkel uit het administratief dossier dat blijkt dat deze F+kaart werd gesupprimeerd op 17 mei 2016, doch verweerder heeft in de bestreden beslissing nagelaten ook maar enigszins te duiden waarom verzoeker zich niet langer kan beroepen op zijn verblijfstitel, de F+kaart. De bestreden beslissing geeft immers onder C eerst twee opties: « *is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf* (eigen benadrukken)», maar stelt vervolgens enkel bij reden van de beslissing dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig visum. De bestreden beslissing is stilzwijgend over de vraag of verzoeker in het bezit is van een geldige machtiging tot verblijf.

De Raad volgt dan ook verzoeker in het eerste onderdeel van het eerste middel waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd daar deze hem niet toestaat te begrijpen waarom er toepassing werd gemaakt van artikel 3, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet in zijn dossier.

Waar verweerder in de nota aanvoert dat verzoeker niet kan voorhouden een houder te zijn van een F+kaart of van een onbeperkt verblijfsrecht in het Rijk, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing dienaangaande hoe dan ook geen duidelijkheid verschaft die verzoeker toeliet te begrijpen waarom hij zich niet langer op zijn verblijfstitel zoals veruitwendigd in de F+kaart die hij aan de grenspolitie heeft voorgelegd, kon beroepen. Bijkomend stipt de Raad aan dat het standpunt van verweerder niet kan gevolgd worden waar hij stelt dat nu het *instrumentum* of de verblijfstitel, zijnde de F+ kaart van verzoeker werd gesupprimeerd, eveneens *ipso facto* zijn onderliggende onbeperkt verblijfsrecht of het *negotium* als gesupprimeerd moet worden beschouwd.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 lijkt *prima facie* ernstig.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

« [...] 2. *Application en l'espèce*

Premièrement, il y a lieu d'établir la vie privée du requérant en Belgique,

La Cour européenne des Droits de l'Homme vise le cadre habituel d'existence de l'individu pour ce qui est de la notion de vie privée.

Le requérant vit légalement en Belgique depuis 1992. Au niveau de sa vie privée, le requérant a toujours travaillé légalement en Belgique, y a toujours résidé légalement. Il a construit son cadre d'existence habituel en Belgique depuis maintenant 24 ans.

En conséquence, il y a lieu de conclure que le requérant a clairement une vie privée en Belgique et qu'il entre donc dans le champ d'application de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme.

Aussi, Votre Conseil a jugé, dans un arrêt n° 159 901, du 14 janvier 2016, que :

« Le Conseil rappelle par ailleurs que le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, découle de la volonté implicite du constituant, du législateur ou de l'autorité réglementaire. En ce sens, la partie défenderesse est tenue à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin, en telle sorte qu' « Aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur, ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de

prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (arrêt CE n° 221.713 du 12 décembre 2012). Il incombe donc à la partie défenderesse de procéder à un examen complet des données de l'espèce et de prendre en considération l'ensemble des éléments de la cause, »

Premièrement» il revenait donc aux autorités belges de procéder à un examen complet des données de la cause et de prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier du requérant. Or, il ressort des déclarations du requérant qu'il n'a pas compris pourquoi il a été interpellé et qu'il n'a pas pu s'exprimer. En outre, les autorités belges auraient très facilement pu déterminer que le requérant vivait légalement en Belgique depuis 1992, qu'il travaillait en Belgique et qu'il avait établi son cadre d'existence habituel depuis 24 ans en Belgique.

Or, les autorités belges n'ont fait aucun examen de l'existence de la vie privée du requérant en Belgique, ce qui constitue une première violation de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme, lié au principe de prudence et de précaution.

Deuxièmement, la décision attaquée constitue une ingérence dans la vie privée du requérant.

A titre principal» le requérant bénéficie d'une carte de séjour permanent en Belgique et peut exercer un droit de retour en Belgique. La décision attaquée constitue une ingérence dans sa vie privée et familiale qui n'est nullement prévue par la loi (voyez le premier moyen développé supra).

A titre subsidiaire» si Votre Chambre estime que la partie adverse a pu refuser l'accès au territoire et détenir le requérant sur base de la motivation de la décision attaquée — quod certe non -, alors qu'il ne peut être contesté qu'il vit en Belgique depuis 1992, qu'il y travaille, et qu'il y a développé son cadre d'existence habituel depuis maintenant 24 ans, la partie adverse aurait également dû appliquer ces dispositions légales nationales à la lumière du droit international, dont notamment l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme.

La partie adverse aurait dû en faire une application proportionnée au regard de l'article 8 de la Convention, également lors du contrôle du requérant à la frontière.

In casu,, la partie adverse n'a pas effectué de mise en balance des intérêts en présence afin de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée en Belgique.

Or les intérêts du requérant à se voir autoriser l'accès en Belgique sont nombreux et importants : poursuite de son emploi, poursuite de sa recherche de logement, poursuite de sa vie privée en Belgique depuis maintenant 24 ans, présentation à la commune pour signaler sa nouvelle résidence et obtenir une nouvelle preuve matérielle de son droit de séjour permanent en Belgique,,,

Quant à l'intérêt de la partie adverse, elle ne pourrait se baser que sur un contrôle de l'immigration (en invoquant quels intérêts particuliers ?) et ne peut se baser sur aucune autre constatation : le requérant ne constitue pas un danger pour l'ordre public ni la sécurité nationale, il ne constitue pas un danger pour la santé, ni un danger pour la protection des droits et libertés d'autrui et participe au bien-être économique du pays.

La partie adverse n'a pas procédé à une mise en balance des intérêts en présence et la décision attaquée est une décision totalement disproportionnée, en violation de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme lié aux principes de prudence et de précaution. »

Na een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM wijst verzoeker op zijn privéleven in België. Hij stelt legaal op het grondgebied te verblijven sedert 1992 en zijn gewoonlijk verblijfskader reeds sedert 24 jaar in België te hebben uitgebouwd. Hiermee acht verzoeker zijn beschermingswaardig privéleven in België aangetoond. Verzoeker vervolgt dat het aan de Belgische autoriteiten toekwam om een volledig onderzoek te doen van het geheel van de elementen eigen aan zijn dossier. Hij meent dat de autoriteiten gemakkelijk hadden kunnen achterhalen dat hij reeds in België verblijft op legale wijze sedert 1992, dat hij hier werkte en zijn gewoonlijk verblijfskader reeds sedert 24 jaar in België heeft uitgebouwd. Er blijkt geen enkel onderzoek naar het privéleven van verzoeker, hetgeen volgens hem reeds een eerste schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Vervolgens meent verzoeker dat de bestreden beslissing een inmenging inhoudt in zijn privéleven. Hij stelt dat zelfs indien de Raad ervan uitgaat dat er toepassing kon gemaakt worden van artikel 3 van de Vreemdelingenwet dit op een proportionele wijze had moeten gebeuren in het licht van artikel 8 van het EVRM. Echter verzoeker stelt geen belangenafweging vast teneinde een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging in zijn privéleven. Hij acht de gevolgen van de bestreden beslissing zeer groot, zoals onder meer het niet kunnen verderzetten van zijn werk en het niet kunnen verderzetten van zijn

privéleven in België sedert 24 jaar. Hij wijst er vervolgens op geen gevaar uit te maken voor de openbare orde of nationale veiligheid. Bij wijze van conclusie stelt verzoeker dat verweerder niet is overgegaan tot een belangenafweging en meent hij dat de bestreden beslissing disproportioneel is en een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder repliceert hierop in de nota als volgt:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

“Art. 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: [...]

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM. Verzoekende partij beroept zich op het feit dat hij sedert geruime tijd (24 jaar) in België verblijft, en dit grotendeels als houder van een verblijfsrecht.

Verweerder laat gelden dat het louter feit dat verzoekende partij geruime tijd in België heeft verbleven, niet aantoonst dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij (die 56 jaar oud is) het grootste deel van zijn leven in Turkije heeft doorgebracht. Hij onderhield in die periode banden met Turkije, en reisde vaak terug naar zijn herkomstland.

Daarbij verwijst verweerder nog op het feit dat verzoeker gehuwd is met een Turkse vrouw, die in Turkije verblijft. Naar aanleiding van haar visumaanvraag, verklaarde zij begin 2016 nog dat verzoeker in 2015 meerdere malen (3 x) naar Turkije is gereisd. Gewone sociale relaties, opgebouwd in België, kunnen bovendien niet als een beschermenswaardige relatie in de zin van art. 8 EVRM worden beschouwd.

Zie in die zin:

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker zich kan beroepen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst verweerder erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. De verweerder laat ter zake gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. De bestreden beslissing houdt geen beëindiging of intrekking van een verblijfsrecht in (daar waar de F+ kaart van verzoeker reeds werd gesupprimeerd op 17.05.2016).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven en privéleven niet elders kan leiden. Verweerder wijst op het feit dat verzoekende partij gehuwd is met een Turkse vrouw, die nog steeds in Turkije verblijft (haar visumaanvraag werd in april 2016 geweigerd). De beweringen van verzoekende partij, als zou hij slechts ten uitzonderlijke titel naar Turkije zijn gereisd, zijn dan ook weinig geloofwaardig. Verzoekende partij reist bovendien frequent naar Turkije (zie de verklaringen dd. 21.01.2016 van de echtgenote van verzoekende partij naar aanleiding van de visumaanvraag: “he was in Turkey for 15 days, they met each other daily / he returned again in oct 2015 for 2 days / came again in oct 2015 (within the same month) for 10 days”). Verzoekende partij bracht bovendien het grootste deel van zijn leven (en zijn volledige jeugd) door in Turkije. Hij toont dan ook niet aan dat hij geen privéleven kan ontwikkelen in Turkije, of niet in staat zou zijn daar tijdelijk te verblijven.

Al evenmin toont verzoekende partij aan dat een tewerkstelling in Turkije onmogelijk zou zijn om een tewerkstelling te vinden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het EHRM onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §61, 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, §59). Verweerder kan dan ook in de nota op dit punt niet dienstig verwijzen naar (oude) rechtspraak van de Raad van State om op algemene wijze te stellen dat gewone sociale of zakelijke relaties niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen (zie overigens over de invulling van privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM RvS 26 januari 2016, nr. 233.638, punt 11). Wat betreft de verwijzing naar het relatief recent arrest van de Raad weze vooreerst aangestipt dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat bepaalde rechtspunten eveneens aan ontwikkeling onderhevig zijn.

Bovendien meent de Raad dat *in casu* verzoeker evenmin “gewone” sociale relaties heeft aannemelijk gemaakt. Er blijkt inderdaad uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker reeds sedert 1992 in België verblijft en dat hem reeds een F-kaart werd afgegeven in 1992. Er blijkt eveneens dat hij in 2013 in het bezit werd gesteld van een F+ kaart, die pas recent op 17 mei 2016 werd gesupprimeerd. Stellen dat verzoeker het grootste deel van zijn leven in Turkije heeft doorgebracht nu hij 56 jaar is en de laatste 24 jaar in België verblijft, is mathematisch juist maar gaat volledig voorbij aan het feit dat er een actuele beoordeling van zijn privéleven moet worden gemaakt en het voor de hand ligt dat een

uitermate langdurig legaal verblijf van de laatste 24 jaar in België primeert op de jeugd en jaren in jong volwassenheid die verzoeker in Turkije heeft doorgebracht. Het feit dat verzoeker daarbij nog regelmatig naar Turkije is afgereisd voor een periode van 2, 10 of 15 dagen en daar recent gehuwd zou zijn met een Turkse vrouw, waarop verweerder in de nota de aandacht vestigt, doet hieraan geen afbreuk. De Raad vindt in het administratief dossier immers *prima facie* geen aanwijzingen van langdurig verblijf in Turkije de laatste 24 jaar.

Tegelijk legt verzoeker verschillende recente loonfiches van juli, augustus en september 2016 voor dermate dat kan aangenomen worden dat althans minstens een recente tewerkstelling aannemelijk is. Ook al werden deze stukken voor het eerst aan het verzoekschrift gevoegd, vermag de Raad hier rekening mee houden nu zoals *supra* gesteld de Raad er in het licht van artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet toe gehouden is een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mensen aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Conform de interpretatie van het Grondwettelijk Hof moet de voormelde term “inzonderheid” exemplatief en niet limitatief toegepast worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.15.2).

De Raad meent dan ook dat *in casu prima facie* sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

Vervolgens kan bezwaarlijk gesteld worden door verweerder in de nota dat er thans sprake is van een “eerste toelating” na meer dan 20 jaar legaal verblijf in het land. Zoals *supra* gesteld, volgt de Raad het standpunt van verweerder in de nota en eveneens ter zitting verdedigd niet dat nu de verblijfstitel werd gesupprimeerd, er eveneens omwille van dit feit ook van een supprimeren van het onderliggend duurzaam verblijfsrecht sprake zou zijn. Hoe dan ook is het onderscheid tussen een inmenging in het privéleven of een eerste toelating van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een fair balance test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten” (EHRM 5 september 2000, Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98).

Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.).

Verzoeker maakt aannemelijk dat verweerder op de hoogte was of gemakkelijk had kunnen zijn van zijn uitgebreid privéleven op het grondgebied met zeer lang legaal verblijf. Hoewel in de nota verweerder *a posteriori* overgaat tot een fair balance toets waarbij enkele elementen worden in overweging genomen bij de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM blijkt op geen enkele wijze uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging in het licht van het privéleven voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. Uit de bestreden beslissing blijkt geen enkele belangenafweging en uit de overwegingen van de grenspolitie in het administratief dossier blijkt dat enkel met het familieleven van verzoeker werd rekening gehouden. Zo leest de Raad wel overwegingen in het licht van het feit dat verzoeker opnieuw gehuwd is met een Turkse vrouw en dat haar visumaanvraag voor gezinshereniging reeds werd geweigerd of leest de Raad de overweging van de grenspolitie dat aangezien betrokkene

geen familielid meer is van een Europees onderdaan, hij geen aanspraak meer kan maken op een Belgische “F-kaart” en een geldig Schengenvisum nodig heeft om het grondgebied te betreden. Uit deze elementen kan de Raad geen afweging in het licht van verzoekers uitzonderlijk lang privéleven in België afleiden en dient bijkomend vastgesteld te worden dat de grenspolitie er verkeerdelijk van uitgaat dat verzoeker slechts over een F-kaart beschikte en daarbij de irrelevante overwegingen maakt aangaande het feit dat hij niet langer familie is van een Europees onderdaan, nu verzoeker in het bezit was van een F+ kaart zoals blijkt uit punt 5 “gegevens visum” van het verslag van de grenspolitie.

De Raad kan bijgevolg alleen maar vaststellen, dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de zorgvuldige beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM wat het privéleven betreft. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (naar analogie RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een schending van een zorgvuldig onderzoek naar artikel 8 van het EVRM lijkt *prima facie* aangetoond.

Het tweede middel is *prima facie* ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“La notion de préjudice grave difficilement réparable est définie à l'article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980. Il s'agit d'un préjudice causé directement par l'exécution de la décision dont la suspension est sollicitée.

Les moyens invoqués par le requérant est sérieux.

À titre principal, le requérant renvoie à ces moyens.

En effet, l'exécution de la décision attaquée, à savoir un refoulement vers la Turquie, a pour conséquences suivantes :

- Perte de son emploi suite à une absence non justifiée,*
- Perte de la possibilité d'obtenir un nouveau logement près de la commune de W. où il travaille,*
- Rupture de sa vie privée alors qu'il a établi son cadre d'existence habituel en Belgique depuis 24 ans.*

Ces éléments constituent un préjudice grave et difficilement réparable dans le chef du requérant.

À titre subsidiaire, le requérant souligne qu'il est indispensable de traiter cette demande de suspension en vertu de l'article 13 Convention européenne des Droits de l'Homme.

L'article 13 de la Convention européenne des Droits de l'Homme dispose que :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles. »

Lorsque les autorités administratives posent un acte contraire aux droits et aux libertés protégés par la Convention, le requérant doit pouvoir introduire un recours devant les cours et tribunaux ordinaires ou devant les juridictions administratives.

La juridiction saisie doit alors, au minimum, vérifier si la décision attaquée comporte une violation de la Convention Européenne des Droits de l'Homme .

La jurisprudence de la Cour européenne des Droits de l'Homme énonce que lorsqu'on dispose d'une plainte défendable, les cours et tribunaux des États membres doivent garantir l'effectivité des recours et statuer d'office .

Le bénéfice de l'article 13 de la Convention européenne des Droits de l'Homme doit être accordé dès lors que le requérant invoque un grief défendable qui ne soit pas manifestement non fondé.

La Cour ne pose aucune autre condition de recevabilité quant au droit à un recours effectif devant les instances nationales excepté le caractère autonome, subsidiaire et complémentaire de ce droit à un recours effectif.

En l'espèce, au vu des moyens sérieux du requérant, il convient de considérer qu'il invoque un grief défendable.

Une décision d'irrecevabilité quant à l'absence d'un préjudice grave difficilement réparable (article 43, § 1, de l'AR du 21 décembre 2006) aurait pour effet de priver la partie requérante de tout recours effectif au sens de l'article 13 de la Convention européenne des Droits de l'Homme.

La Convention européenne des Droits de l'Homme a un effet direct dans l'ordre juridique interne de sorte que lorsqu'un juge se rend compte qu'il peut appliquer une disposition de la Convention, il doit le faire et accorder à cette disposition la priorité avant toute autre règle nationale même si cette dernière est plus récente.

Par ailleurs, dans l'affaire M.S.S. contre la Belgique et la Grèce, la Cour européenne des Droits de l'Homme fait les constatations suivantes : « [...] » En l'espèce le juge doit accorder la priorité de la Convention européenne des Droits de l'Homme afin de contourner l'application restrictive du Conseil du Contentieux des Etrangers de la condition du préjudice grave difficilement réparable. ”

Verweerder repliceert in de nota als volgt:

“Verzoekende partij toont niet op basis van concrete gegevens aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.

Verzoekende partij beroept zich op art. 13 EVRM. Hij stelt dat zijn aangevoerde schending van het EVRM (noot: art. 8 EVRM) dient te worden beoordeeld, zonder dat procedureregels daaraan afbreuk mogen doen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: “[...]”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM. Verzoekende partij beroept zich op het feit dat hij sedert geruime tijd (24 jaar) in België verblijft, en dit grotendeels als houder van een verblijfsrecht. Verweerder laat gelden dat het louter feit dat verzoekende partij geruime tijd in België heeft verbleven,

niet aantoont dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij (die 56 jaar oud is) het grootste deel van zijn leven in Turkije heeft doorgebracht. Hij onderhield in die periode banden met Turkije, en reisde vaak terug naar zijn herkomstland. Daarbij verwijst verweerder nog op het feit dat verzoeker gehuwd is met een Turkse vrouw, die in Turkije verblijft. Naar aanleiding van haar visumaanvraag, verklaarde zij begin 2016 nog dat verzoeker in 2015 meerdere malen (3 x) naar Turkije is gereisd.

Gewone sociale relaties, opgebouwd in België, kunnen bovendien niet als een beschermenswaardige relatie in de zin van art. 8 EVRM worden beschouwd.

Zie in die zin:

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker zich kan beroepen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst verweerder erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen.

De verweerder laat ter zake gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. De bestreden beslissing houdt geen beëindiging of intrekking van een verblijfsrecht in (daar waar de F+ kaart van verzoeker reeds werd gesupprimeerd op 17.05.2016). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven en privéleven niet elders kan leiden. Verweerder wijst op het feit dat verzoekende partij gehuwd is met een Turkse vrouw, die nog steeds in Turkije verblijft (haar visumaanvraag werd in april 2016 geweigerd). De beweringen van verzoekende partij, als zou hij slechts ten uitzonderlijke titel naar Turkije zijn gereisd, zijn dan ook weinig geloofwaardig. Verzoekende partij reist bovendien frequent naar Turkije (zie de verklaringen dd. 21.01.2016 van de echtgenote van verzoekende partij naar aanleiding van de visumaanvraag: “he was in Turkey for 15 days, they met each other daily / he returned again in oct 2015 for 2 days / came again in oct 2015 (within the same month) for 10 days”).

Verzoekende partij bracht bovendien het grootste deel van zijn leven (en zijn volledige jeugd) door in Turkije. Hij toont dan ook niet aan dat hij geen privéleven kan ontwikkelen in Turkije, of niet in staat zou

zijn daar tijdelijk te verblijven. Al evenmin toont verzoekende partij aan dat een tewerkstelling in Turkije onmogelijk zou zijn om een tewerkstelling te vinden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat hij mogelijk zijn tewerkstelling zou verliezen, laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zijn tijdelijke afwezigheid zou leiden tot de beëindiging van zijn tewerkstelling. Hij legt daar ook geen stukken van voor. Het voorgehouden nadeel is strikt hypothetisch. Verzoekende partij bewijst ten andere niet dat een gelijkaardige tewerkstelling (verzoekende partij verricht bandwerk, cf. de verklaringen van zijn echtgenote) onvindbaar zou zijn in Turkije. Verzoekende partij stelt nog dat hij mogelijk een sociale huurwoning zal mislopen. Verweerder laat gelden dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partij een aanvraag voor een sociale huurwoning wilde indienen, die in september 2016 nog niet volledig was.

Verzoekende partij toont niet aan dat hij inmiddels zijn aanvraag heeft vervolledigd. Hij toont al zeker niet aan dat hij de wachtlijst voor een sociale huurwoning op dit zeer kort tijdsbestek zou hebben doorlopen (wat ongeloofwaardig zou zijn).

Verweerder merkt op dat de vage beschouwingen van verzoekende partij uiteraard niet volstaan opdat aan de hand van concrete elementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de uitvoering van de in casu bestreden beslissing wordt aangetoond. Door de verzoekende partij wordt geen enkel concreet element aangebracht.

Nochtans mag de verzoekende partij "zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient zij integendeel duidelijk en concreet aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel" (zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 1809 dd. 19.09.2007)."

Verzoeker verwijst in hoofddorde naar zijn middelen en stelt vervolgens dat een teruggrijping naar Turkije als gevolg heeft dat hij zijn werk zal verliezen wegens ongewettigde afwezigheid, dat hij de mogelijkheid verliest een nieuwe woonst te verwerven dicht bij de gemeente W. waar hij nu werkt en dat dit een breuk inhoudt met zijn privéleven dat hij in België heeft uitgebouwd sedert 24 jaar.

De Raad heeft supra twee ernstige middelen weerhouden, waaronder een middel gestoeld op grond van artikel 8 van het EVRM. Supra is eveneens ingegaan op het verweer van verweerder dienaangaande. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de

grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de verwijzing naar artikel 15, tweede lid van het EVRM exemplatief en niet limitatief moet gelezen worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.15.2).

Bijgevolg acht de Raad het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vooreerst reeds aangetoond nu het middel op grond van artikel 8 van het EVRM *prima facie* ernstig werd bevonden.

Te overvloede meent de Raad dat in tegenstelling tot wat verweerder in de nota aanvoert, het overige aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel van potentieel verlies van werk wegens ongewettigde afwezigheid *in casu* geen vage beschouwing is, noch dat dit louter hypothetisch zou zijn of er geen stukken zouden voorgelegd zijn. Verzoeker heeft bij diens verzoekschrift verschillende stukken voorgelegd om zijn actuele tewerkstelling aan te tonen, met name actuele loonfiches en heeft eveneens een stuk voorgelegd dat aangeeft dat betaald verlof werd toegestaan van 17 tot 21 oktober. Dit is alvast een begin van bewijs van ongewettigde afwezigheid voor de periode daarop volgend. Nu verzoeker sedert zijn vasthouding op 23 oktober 2016, dat een direct gevolg is van de thans bestreden beslissing, ongewettigd afwezig is en bijgevolg eventueel verlies van tewerkstelling riskeert, kan *prima facie* aangenomen worden.

Het moeilijk te herstellen nadeel wordt *prima facie* aangenomen.

Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 23 oktober 2016 houdende weigering van toegang met terugdrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C.HEIRBRANT

A. MAES